

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/96/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813010236
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3813010236.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Ondreja Samaša a JUDr. Ondreja Gáboríka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 9. januára 2014 prejednal sťažnosť odsúdeného

X. F.

nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom O., G. č. X/X, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica - Kráľová,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza č.k. 1Nt/11/2013-19 zo dňa 28. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp.zn. 3T/243/2011 zo dňa 24.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 To/32/2012 zo dňa 19.04.2012 bol X. F. uznaný vinným v bode 1) zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2) zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. a odsúdený podľa § 201 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 5 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., na výkon uloženého trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 1Nt/11/2013 zo dňa 28.08.2013 bol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Tr. por. ako nedôvodný zamietnutý.

Proti tomuto uzneseniu podal hneď po jeho vyhlásení odsúdený sťažnosť. V písomných dôvodoch sťažnosti namietal, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil ustanovenie § 41b ods. 1 Zák. č. 38/1993 Z.z., podľa ktorého strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti, alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že Zákon č. 38/1993 Z.z. je zákonom „lex specialis“ voči Trestnému poriadku, nakoľko stanovuje ďalší dôvod obnovy konania nad rozsah tých, ktoré sú uvedené v ustanovení § 394 Tr. por. Uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nemôže byť vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery páchatel'a primeraným. V čase rozhodovania súdu sa na odsúdeného hľadelo, ako keby nebol súdne trestaný. Žiadal teda podanej sťažnosti s poukazom aj na stanovisko Najvyššieho súdu SR Tpj 44/2013 vyhovieť.

Keďže sťažnosť bola podaná včas a osobou oprávnenou, krajský súd na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania rozhodoval v súlade s § 402 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí. Na tomto verejnom zasadnutí mal možnosť odsúdený v prítomnosti aj svojho obhajcu vyjadriť sa k svojmu návrhu, vrátane práva prednesenia konečného návrhu. Ďalej sa krajský súd zaoberal vytkanými chybami v odôvodnení sťažnosti z pohľadu, či je potrebné zasiahnuť do právoplatného odsudzujúceho rozhodnutia mimoriadnym opravným prostriedkom - obnovou konania.

Tu hneď úvodom vyslovuje senát krajského súdu právny názor, že v tomto konkrétnom prípade obnova konania proti výroku o treste neprichádza do úvahy, avšak z iných dôvodov, než vyplývajú z písomne spracovaných dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa síce akceptoval, že odsúdenému bol trest ukladaný i za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., pričom nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2012 sp. zn. ÚS 106/2011 bola vyslovená protiústavnosť druhej vety tohto ustanovenia, ale následne dospel k záveru, že ani táto nová skutočnosť nemá za následok neprimeranosť alebo nespravodlivosť pôvodne uloženého trestu odňatia slobody.

Tento nesprávny právny názor spočíval v tom, že Nález Ústavného súdu SR z 28.11.2012 PL. ÚS 106/2011 publikovaný v Zbierke zákonov pod č. 428/2012, týkajúci sa „protiústavnosti“ časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. (veta za bodkočiarkou), nie je skutočnosť alebo dôkaz skôr neznámy tak, ako to má na mysli ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré jeho ustanovenie nie je v súlade s Ústavou, nemôže byť „novou skutočnosťou“ v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pretože podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. sa netýkajú zmeny právneho stavu, teda zmeny zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.

Ak bol podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý návrh vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované priamo už v tomto ustanovení (v zásade ide o dôvod obnovy konania „ex lege“). Preto nie je potrebné, aby súd v tomto prípade skúmal aj splnenie podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por. (zhodne Stanovisko trestno-právneho kolégia NS SR Tpj 44/2013 zo dňa 26.11.2013 - bod I. a II.).

V predmetnej veci, však napriek vyššie uvedenému, nebolo možné povoliť obnovu konania, pretože „protiústavná“ časť ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012 bola vo veci konajúcim súdom pri ukladaní trestu negovaná použitím ustanovenia § 39 ods. 1, 3 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Súd v tomto prípade mohol v zákonom ustanovenom rozsahu znížiť trest až pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenú v Osobitnej časti Trestného zákona už v pôvodnom konaní. Zníženie trestnej sadzby sa teda neodvíjalo od dolnej hranice určenej podľa § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012, v časti prvej vety za bodkočiarkou. Súd teda mohol využiť celú časť sadzby (aj pod asperačne zvýšenou spodnou hranicou) a uložiť dokonca aj nižší trest, ako je uvedený v Osobitnej časti Trestného zákona.

V tomto prípade preto možnosť dôslednej individualizácie trestu súdom (a teda ani identické právo obžalovaného) odňaté nebolo. Preto v tomto prípade v konečnom dôsledku nemožno hovoriť o „protiústavne“ uloženom treste.

Ustanovenie § 41b zák. č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov v spojení s Nálezom Ústavného súdu SR z 28. novembra 2012, sp.zn. PL. ÚS 106/2011 sa pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania v tomto prípade nepoužije, pretože ústavne nesúladne účinky ustanovenia § 41 ods. 2 Tr.zák. v znení účinnom pred 21. decembrom 2012 časti prvej vety za bodkočiarkou, na prejednávanej vec nedopadli (zhodne Stanovisko trestno-právneho kolégia NS SR Tpj 44/2013 zo dňa 26.11.2013 - bod III.).

Z takto rozvedených dôvodov krajský súd sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.